

COLUMN

Jolanda Ton:

“Als jij voelt dat iets klopt, dan heb je het waarschijnlijk bij het goede eind, dus vertrouw daarop!”

Een gevoelsmens. Dat ben ik. Soms iets meer dan me lief is, want die ratio is ook verrektheidig. Zeker in mijn werk als FNV-bestuurder, oftewel belangenbehartiger en ‘samendoener’ met mijn leden. Iets voelt goed of niet en dat werkt dan vaak als een kompas in mijn leven en mijn werk. En met recht. Vind ik dan hè. Hoe vaak wordt wel niet gezegd: ‘als iets niet goed voelt, dan weet je genoeg’, ‘bij twijfel, doe het dan niet’ en ‘als jij voelt dat iets klopt, dan heb je het waarschijnlijk bij het goede eind, dus vertrouw daarop!’?

Wetenschappelijk onderzoek heeft al lang geleden uitgewezen dat we 2-5% van ons gedrag bewust is. En dat circa 95% van wat we doen door ons onderbewustzijn wordt bepaald. We weten dus heel vaak (bewust of onbewust) wat goed is voor onszelf en dat vertalen we naar gedrag. Maar dat is meestal in een moment, in een situatie. Nu, of in de zeer nabije toekomst.

Hoe werkt dat dan bij duurzame inzetbaarheid? Of beter gezegd, hoe zouden we willen dat het dan werkt? Duurzame inzetbaarheid zie ik als de werkreis die medewerkers maken, enthousiast ondersteund en gestimuleerd door werkgevers. Een route van de start van je loopbaan tot het einde daarvan. Mét plezier, mét wil, in gezondheid, met een gevoel van waarde, met goede resultaten in fijne en goede omstandigheden. We leggen de focus vaak en graag op het gezond behalen van het pensioen. Dan voelt het urgent en voelen we aan lijf, leden en mind dat we iets te doen hebben. Maar dat is ‘slechts’ de laatste etappe van de reis. Daar gaan al heel veel werkkilometers aan vooraf die we kunnen gebruiken om de koers naar ‘later’ te bepalen en te beïnvloeden. Werkgevers en werknemers zijn daarin samen het voertuig. Zonder de één geen snelheid, zonder de ander geen koers. En vice versa.

We voelen -of laat ik even voor mezelf spreken- ik voel als medewerker zelden iets bij mijn eigen duurzame inzetbaarheid. Met plezier, gezond en sterk in mijn werkschoenen staan? Dat wil ik het liefst elke dag. Daar heb ik zélf invloed op én mijn

werkgever kan me daarin helpen. Maar verder? Ook ik denk vooral op de lange termijn. De punt op de pensioenhorizon. En dat duurt nog jaren! Maar ik heb zojuist geconcludeerd dat hier het gevoel toch écht van ondergeschikt belang is. Niet het juiste kompas is. Dat die ratio het hier zou moeten winnen. Tenminste, als ik ‘later’ niet wil concluderen te laat te zijn. En het niet vol kan houden. Me niet voldoende heb verdiept in de instrumenten die er zijn (en die zijn er ook in de sector PLb), de hand van de werkgever niet heb gepakt of mezelf niet belangrijk genoeg heb gemaakt op mijn werk. Aan werkgevers de taak om die hand wel zichtbaar te maken, krachtig te laten zijn, geschikt voor alle medewerkers in elke fase van de reis. Gebruik je gezonde verstand. Dat is het kompas in onze sector waar alle mensen, vezels, kabels, windstoten, versteende planten en zonnestralen van doordrongen moeten zijn. Het gevoel volgt dan wel. Hoogstwaarschijnlijk positief!

Over Jolanda

Jolanda Ton (1978) werkt vanaf 2010 bij de vakbond FNV. Sinds een jaar als bestuurder binnen de energiesectoren Productie- en Leveringsbedrijven en Netwerkbedrijven. Vanuit die rol zit zij ook in het bestuur van het O&O-fonds PLb. Jolanda woont in Barendrecht, is getrouwd met Raoul, heeft twee dochters, twee cadeauzoons en een grote hond Willem.

December 2021